

Bat clopotele, în turnul amintirilor...

Mahok Valeria

Ieri, mi s-a dăruit un vis măreț,
visul dragostei, cândva puternic și foarte optimist.
Pe cât de greu l-am construit în timp,
atât de ușor a fost abandonat de el, de omul drag;
El, un om simplu,
asemeni celor care se joacă ușor cu sentimentele oamenilor,
fără nici o prejudecată.
M-am consolată cu gânduri pozitive impuse, foarte greu,
spunându-mi că dragoste cu silă nu se poate
și că orice sfârșit e un nou început, dar...
Dar, în naivitatea mea, nu înțeleg totuși ușurința
cu care unii oamenii aruncă în coșul uitării
toate sentimentele frumoase adunate cu migală în timp,
dăruind fortăreața dragostei fără nici o remușcare,
din motive cum nu se poate mai mărunte.
Știu bine, că orice început are și un sfârșit,
sau că din prea multă dragoste se naște involuntar gelozia, ura...
dar maturitatea sau conștiința oamenilor,
nu mai ajută chiar la nimeni și la nimic?
Dar prietenia numitorul comun al atâtor ani petrecuți împreună,
nu mai are nici o valoare?
O câte nu ar mai fi de spus pe această temă,
atunci când bat clopotele de adio
în cetatea dragostei, în turnul amintirilor ei
și cum mai lacrimază inima de durerea despărțirii de cel drag.
Dar ce să faci, te poți împotrivi destinului?
Capriciilor lui, nici vorbă...
Voi trece și eu peste greul prag al despărțirii,
cum a trecut și trece toată lumea, mi-am zis,
probabil este o probă necesară destinului omenesc,
dar voi trece frumos, să nu dăruim nimic din zidul amintirilor dragi,
doar nu sunt singura ființă
care a trecut prin furcile caudine ale dragostei.
Păcat, că oamenii în loc să-și imunizeze reciproc sentimentele pentru a fi mai fericiți în viață
și le îndreaptă latent pe terenul comparațiilor false.
Apoi, după ruptura legământului creștin,
când se trezesc la realitate, e prea târziu,
cioburile dragostei nu mai pot fi lipite,
fără să nu se simtă cicatricile suferințelor trecute
și li se rătăcesc iluziile în care au crezut,
de nu mai știu ce vor cu adevărat.
Dar, probabil, că numai rănilor sufletului
reșesc să înțelească oamenii cu adevărat,

să-i apropie mai mult de Dumnezeu,
scopul suprem al spiritului omenesc,
păcat doar, că încrederea odată pierdută,
este foarte greu de recuperat,
iar cetatea dragostei odată lovită în orgoliul ei,
va sta mult timp cu jaluzalele încrederii lăsate în jos.
Timpul, vindecă rănile, dar cu ce preț?
Unde dragoste nu e, fericirea este o imitație.
Oamenii răniți din iubire își refac în timp viața sentimentală,
așa cum furnicile își reconstruiesc furnicarul dărâmat de pasul rău,
dar teama de a nu fi răniți din nou, v-a mocni tot timpul vieții,
iar în turnul dragostei, redobândite oarecum,
clopotele fericirii vor bate mult mai prudent,
ca să nu trezească fantomele amintirilor rănite, ascunse voit.
Bat clopotele în turnul amintirilor,
În turnul vieții,
Dar ce minunat ar fi, ca ecoul lor să fie Divin.